

Arrest

nr. 111 600 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Zonhoven, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Zonhoven van 11 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2013 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 juli 2013.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. KERKHOF, die *loco* advocaat L. DELBROUCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juli 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner van een Belgische onderdaan in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap (bijlage 19ter).

De verzoekende partij wordt erom verzocht binnen de drie maanden, uiterlijk op 5 oktober 2012, de volgende documenten over te leggen: "ziekttekostenverzekering".

Op 11 april 2013 neemt de burgemeester van de gemeente Zonhoven de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt op diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 02/08/2012 werd ingediend door :

Naam: G. C.(...)

Voorna(a)m(en): A. R.(...)

Nationaliteit: Colombia

Geboortedatum: (...)1978

Geboorteplaats: Floridablanca / Colombia

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te : 3520 Zonhoven – (...)

om de volgende reden geweigerd :

x De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie.(...)

Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt: Ziekttekostenverzekering

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

2.1 De Raad stelt vooreerst vast dat de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard is waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen.

Daar de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) enkel de gemeente Zonhoven, hierna aangeduid als de verwerende partij, bij het in kennis stellen van het verzoekschrift heeft verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen, wordt het administratief dossier ingediend door de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, gelet op het voorbarig karakter ervan, ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2 Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij per aangetekende brief van 13 juni 2013 van het verzoekschrift in kennis gesteld werd en verzocht werd om het administratief dossier en desgevallend een nota met opmerkingen in te dienen. Naar analogie met het bepaalde in artikel 39/57, §

2, 2° van de vreemdelingenwet wordt de verwerende partij geacht deze aangetekende brief ten laatste op 18 juni 2013 te hebben ontvangen, dag vanaf dewelke de termijn blijkens voornoemde bepaling begint te lopen, zodat de laatste nuttige dag voor de indiening van het administratief dossier 25 juni 2013 was.

Er werd op tijdige wijze een administratief dossier vergezeld van een begeleidend schrijven, dan wel een nota met opmerkingen, ingediend op 25 juni 2013. Hierbij dient opgemerkt dat het door de verwerende partij bijkomend overgemaakte administratief dossier, ingekomen op 30 augustus 2013, niet binnen de vastgestelde termijn werd toegestuurd en derhalve laattijdig is, zodat het uit de debatten wordt geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur” en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *juncto* de “Europese Richtlijn 2004/83/EG” *juncto* artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM).

3.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 15 juli 2013 het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. De verzoekende partij steunt de door haar opgeworpen schending van de motiveringsplicht op het feit dat zij al sinds 1 april 2010 is aangesloten bij het ziekenfonds, terwijl in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de documenten betreffende de ziektekostenverzekering niet werden overgemaakt. Zij voegt attesten bij van het ziekenfonds. Er dient echter te worden vastgesteld dat deze attesten dateren van 15 april 2013, terwijl de bestreden beslissing werd genomen op 10 oktober 2012 en ter kennis werd gebracht op 11 april 2013, en dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de beslissing geen documenten met betrekking tot de ziektekostenverzekering heeft overgemaakt. De uiteenzetting van de verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag, zodat een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, niet wordt aangetoond.

Op de overige onderdelen van het enig middel gaat de verzoekende partij in haar uiteenzetting in het geheel niet in, zodat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

Het enig middel lijkt ongegrond.”

3.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf.* RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 31 juli 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 10 september 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 15 juli 2013 opgenomen grond, wenst de verzoekende partij te benadrukken dat de bewijzen van ziektekostenverzekering niet werden voorgelegd, doch dat de ontbrekende documenten in verband met de ziektekostenverzekering daarna wel werden voorgelegd. Zij meent dat het motiveringsbeginsel is geschonden, dat de bestreden beslissing dient te worden geschorst en geannuleerd, daar de stukken werden bijgebracht.

De verwerende partij stelt dat de stukken niet binnen de gestelde termijn werden overgemaakt, met name slechts na 5 oktober 2012, zodat de verzoekende partij niet heeft voldaan aan de gestelde voorwaarden.

3.4 Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting van 10 september 2013 kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. Hierop werd immers reeds uitdrukkelijk gewezen in de beschikking van 15 juli 2013 zoals weergegeven *sub* punt 2.2 van dit arrest.

Er kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij bij haar betoog ter terechtzitting zelf uitdrukkelijk erkent dat de bewijzen van ziektekostenverzekering niet werden voorgelegd, doch wel *“daarna”*. De verzoekende partij gaat er zodoende geheel aan voorbij dat in de voormelde beschikking reeds uitdrukkelijk werd gemeld dat de door haar alsnog voorgelegde documenten betreffende de ziektekostenverzekering, die zij tevens in de bijlage van haar verzoekschrift voegt, niet alleen ná het nemen van de bestreden beslissing die dateert van 11 april 2013, werden ingediend, maar voormelde documenten op zich ook dateren van ná de bestreden beslissing, meer bepaald van 15 april 2013. Deze gegevens worden gesteund door de stukken van het administratief dossier. Het kan de verwerende partij hoe dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Bij het betoog als zou *“het motiveringsbeginsel (...) (zijn) geschonden, dat de bestreden beslissing dient te worden geschorst en geannuleerd, daar de stukken werden bijgebracht”*, maakt de verzoekende partij bijgevolg niet aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel reeds in de beschikking van 15 juli 2013 werd aangegeven. Op de overige aspecten van voornoemde beschikking gaat de verzoekende partij in het geheel niet in.

Met verwijzing naar de in voormelde beschikking opgenomen grond aangaande het enig middel van de verzoekende partij ter gelegenheid van het door haar ingestelde beroep, kan worden vastgesteld dat een aangevoerde schending van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *juncto* de *“Europese Richtlijn 2004/83/EG” juncto* artikel 3 van het EVRM, zo al ontvankelijk, geen afbreuk doet aan het hoger gestelde en niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

Het beroep tot nietigverklaring dient verworpen te worden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET